

kunne finde Alting ufortoldet. Det er vistnok Noget, som Manufakturhandlerne vilde sætte overordentlig megen Pris paa, om de i det Hele kunde faae deres Varer paa Kreditoplæg; der kan nok være enkelte Hindringer, indenlandske Fabrikater osv., der kunde komme i Veien derved, men efterat Tollden er nedsat til en noget moderat Størrelse, tror jeg, at en saadan Foranstaltning i det Hele vilde medføre mindre Fare for Statskassen og virke meget gunstigt paa Omsætningsforholdene. Jeg skal endnu med Hensyn til Afskrivningen af Kreditoplæg bemærke, at det ganske sikkert vilde være til nogen Lettelse, hvis Afskrivningen paa samme for alle de Artikler, der høre til samme Position, kunde ske under Et. Man ser jo, at der er den samme Toldafsats for forskjellige Artikler. Under Nr. 87 i Lovforslaget er der, efter at der er opregnet forskellige Manufakturvarer, nævnt: „alle andre Varer“, og saa siges derunder om Kreditoplægget, at der for Menvarer skal finde en Afskrivning Sted paa 100 Pd. og en Frastrivning paa 5 Pd., for Trikotage en Afskrivning paa 100 Pd. og en Frastrivning paa 5 Pd., for Tæpper en Afskrivning paa 50 Pd. og en Frastrivning paa 5 Pd., for Vat en Afskrivning paa 50 Pd. og en Frastrivning paa 5 Pd., og alle disse Artikler ere foreslaaede til en Told af 25 Dre pr. Pd. Det vilde være ønskeligt, om disse Artikler kunde foresendes samlede. Naar f. Ex. en Manufakturhandler faar en Ordre, som bestaar af 4½ Pd. Menvarer, 4½ Pd. Trikotage og 4½ Pd. Tæpper, saa vil han ikke kunne udsøre den, idet han skal afskrive 5 Pd. af hver, medens han vilde kunne udsøre den, hvis han kunde slaa disse Ting sammen, saa at alle Varer under denne Position kunde afskrives, naar der kun var 5 Pd. ialt af dem. Jeg veed vel, at det er Noget, som Toldvæsenet har nogen Betænkelighed ved, men jeg tror, at det kunde ske uden Skade for Statskassen, og at man vel burde gaa ind derpaa. Der er rigtigt nok her i Anmærkning 10 en Bestemmelse, hvorefter der er givet Administrationen Myndighed til for saadanne enkelte Tilfælde at fastsætte Kontrolbestemmelser, hvorefter en saadan uregelmæssig Afskrivning fra Kreditoplæg skulde kunne finde Sted, men det er vistnok ikke tilstrækkeligt. For det Første maa disse Kontrolbestemmelser, hvis de i det Hele skulde have nogen Betydning, være temmelig generende, og for det Andet er det altid meget ønskeligere, om de i det Hele kunde være lovbestemte, da Kjøbmændene i saa Fald ikke vilde være udsatte for Vilkaarligheder. Med Hensyn til Toldens Erlæggelse er

der efter de nugældende Regler, som findes i Anordningen af 1. Februar 1797, givet Kjøbmændene 3 Maaneders Kredit paa Tollden. Man skulde synes, at dette var noget ganske overordentligt betydeligt, men naar man veed, at den største Del af Omsætningerne her i Landet sker paa Kredit, og naar Tollden paa adskillige Artikler er meget høj, vilde det være en meget stor Byrde at kaste over paa Handelsstanden, dersom man vilde forlange, at denne Told skulde erlægges strax. Det er et meget stort Spørgsmaal, om det ikke vilde genere Omsætningsforholdene betydeligt. Det er meget muligt, at det vilde kunne gaa, men jeg negter ikke, at jeg dog er noget betænkelig derved. Ifølge § 220 i den nævnte Forordning skulde de Varer, der blive angivne ved det Efterhyn, der kvartalsvis finder Sted, betales til Toldkassen det næste Kvartal, og derved hævedes der altid i det Mindste 3 Maaneders Kredit. Naar man lægger Mærke til, at Tollden i de sidste Aar — tidligere har den ikke udgjort fuldt saa meget — har beløbet sig til 8 Millioner, og man da vil se hen til, hvor stort det Tab, Statskassen har lidt, har været i de 75 Aar, nemlig siden 1797, hvori denne Regel har bestaaet, saa tror jeg, man vil finde, at dette Tab er saa aldeles forsvindende, at der ikke forekommer mig at være særlig Anledning til at gjøre nogen Forandring i disse tilvante Forhold. Jeg vil meget gjerne tro, at det er hendet, at Statskassen har haft ganske enkelte Tab derved, men disse have været meget ubetydelige og ganske aldeles forsvindende i Forhold til det store Beløb, der er indkommet. Man maa jo erindre, at det egentlig ikke er de oprindelige Importører, der erlægge denne Told, men at det er Kjøbmændene og senere Konjumenterne, der betale den; der gaar imidlertid altid nogen Tid inden Tollden kan komme ind, og da den udgjør et saa stort Beløb, tror jeg, at det vilde være lig med en ligefrem Forhøielse af Tollden, naar denne Kredit ikke blev tilstaaet. Jeg skal derfor særlig henlede Opmærksomheden paa dette Punkt, da der ventelig vil blive nedsat et Udvalg angaaende denne Sag. Der siges i § 26, at denne Told strax skal betales, naar Efterhynet finder Sted. Kjøbmanden veed ikke og har heller ingen Ret til at vide, naar dette Efterhyn kommer tilstede, det kommer og efterser Lageret, og saa skulde Pengene være tilstede. I Forordningen af 1797 blev der dog givet en Frist af 8 Dage. I § 222 siges der nemlig, at Afgiftens Berigtigelse skal ske senest 8 Dage efter, at dette Efterhyn har fundet Sted, men i den Lov, der her fore-